

**R O M Â N I A**  
**ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE**  
**SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL**

DECIZIA nr.1924

Dosar nr.324/42/2010\*

**Ședința publică de la 10 aprilie 2014**

Președinte: X	- judecător
X	- judecător
X	- judecător
X	- magistrat asistent

---

La data de 28 martie 2014 s-au luat în examinare recursurile declarate de reclamanta S.C. X SRL și de pârâta D.G.F.P. X împotriva Sentinței nr.X din 16 martie 2012 a Curții de Apel X – Secția a II-a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile și susținerile părților au fost consemnate în încheierea de la 28.03.2014, iar pronunțarea deciziei a fost amânată la data de 4.04. și ulterior, la data de 10.04.2014.

**ÎNALTA CURTE,**

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

**1. Sesizarea instanței de fond**

Prin cererea adresată Curții de Apel X, reclamanta S.C. X SRL a chemat în judecată Direcția Generală a Finanțelor Publice X și a solicitat:

- anularea în tot a Deciziei nr.X/28.01.2010, a Raportului de inspecție fiscală nr.X/28.01.2010;

- anularea deciziei de impunere privind obligațiile de plată suplimentare stabilite prin inspecția fiscală nr.X/28.01.2010 și a Deciziei nr.X/28.03.2010.

La data de 22.06.2010, contestatoarea S.C. X a formulat completare la cererea inițială și a contestat și Decizia nr.155/ 26.05.2010 emisă de A.N.A.F. – Direcția Generală de Soluționare, iar ulterior, pentru termenul din 9.11.2010, s-a solicitat, printr-o precizare la contestație, obligarea intimatelor la restituirea sumelor încasate în mod nelegal de la aceasta, sume ce vor fi stabilite de către un expert contabil.

Pârâta D.G.F.P. X a formulat întâmpinare prin care a invocat excepția prematurității acțiunii la care a renunțat în data de 19.10.2010.

Pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

## **2. Soluția instanței de fond**

Prin Sentința nr.X/16.03.2012 a Curții de Apel X – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a fost admisă în parte acțiunea reclamantei S.C. X SRL, în contradictoriu cu pârâtele D.G.F.P. X – Activitatea de Inspecție Fiscală și Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și anulată Decizia nr.X/28.03.2010 emisă de D.G.F.P. X.

A fost respinsă în rest acțiunea cu privire la cererile de anulare a Dispoziției nr.X/28.01.2010, a Deciziei de impunere nr.X/2010, Raportului de inspecție fiscală nr.X/2010 și Deciziei nr.155/ 26.05.2010, de obligare la restituirea sumelor, de trimitere a dosarului pentru soluționarea contestației administrativ fiscale și admisă în parte cererea privind cheltuielile de judecată, cu obligarea pârâtei D.G.F.P. X la 100 lei cheltuieli de judecată.

Pentru a motiva această soluție, instanțe de fond a reținut că urmare a inspecției fiscale desfășurată în perioada 04.02.2009 -26.01.2010, aferentă perioadei martie 2007 - ianuarie 2009, ale cărei rezultate au fost consemnate în Raportul de inspecție fiscală nr.X/28.01.2010, Direcția Generală a Finanțelor Publice X a emis Dispoziția de măsuri nr.X/28.01.2010 și Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. X/28.01.2010.

S-a stabilit că reclamanta datorează impozit pe profit stabilit suplimentar – X lei, majorări de întârziere aferente - X lei, TVA suplimentar - X lei și majorări de întârziere aferente - X lei.

La data de 25.02.2010, reclamanta S.C. X SRL a formulat contestație împotriva Raportului de inspecție fiscală nr.X/28.01.2010, Dispoziției nr.X/28.01.2010 și Deciziei de impunere nr.X/28.01.2010, în baza art. 205 Cod procedură fiscală.

Prin Decizia nr.X/05.03.2010, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală a Finanțelor Publice X - Activitatea de Inspecție Fiscală a respins ca neîntemeiată și nemotivată contestația formulată împotriva Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. X/28.01.2010, prin care organele fiscale au dispus ca societatea să întocmească și să depună la organul fiscal teritorial aferent semestrului I și II 2008 declarația informativă privind lucrările/ prestările și achizițiile efectuate pe teritoriul național de către persoanele înregistrate în scopuri de TVA, urmând a corecta sumele declarate inițial prin identificarea neconcordanțelor apărute cu diverși clienți.

Prin Decizia nr.155/26.05.2010, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a contestațiilor a decis, în temeiul art.209 și art.214 Cod procedură fiscală, suspendarea soluționării contestației împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.X/28.01.2010, procedura administrativă urmând a fi reluată la încetarea cu caracter definitiv a motivului care a determinat suspendarea.

Motivul care a determinat suspendarea a fost faptul că aspectele sesizate în actul de control fac obiectul dosarului nr.X/P/2009 al Inspectoratului Județean de Poliție X, în care se efectuează cercetări sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art.4, art.9 lit.b) și art.9 lit.f) din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, urmărindu-se legalitatea tuturor relațiilor comerciale derulate cu furnizorii indicați în actul de control.

Cu privire la cererile de anulare a Raportului de inspecție fiscală nr.X/28.01.2010 și Deciziei de impunere nr.X/2010, de obligare la restituirea sumelor, instanța de fond a apreciat următoarele:

Contestația fiscală formulată împotriva acestora a fost suspendată de către Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a contestațiilor prin Decizia nr.155/26.05.2010.

Dispozițiile art.205-218 din Codul de procedură fiscală reglementează modalitatea de soluționarea a contestațiilor împotriva actelor administrative fiscale, și ulterior modalitatea de sesizare a instanței; potrivit art.210, în soluționarea contestației, organul competent se pronunță prin decizie sau dispoziție, care este definitivă în sistemul căilor administrative de atac, iar conform art.218 Cod procedură fiscală, deciziile emise în soluționarea contestațiilor sunt cele care pot fi atacate la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă, în condițiile legii.

Din prevederile art.218 Cod procedură fiscală, rezultă că instanța poate fi sesizată în vederea exercitării controlului de legalitate doar după finalizarea procedurii administrative.

Față de împrejurarea că prin Decizia nr.155/26.05.2010, contestația fiscală formulată împotriva Raportului de inspecție fiscală nr.X/28.01.2010 și Deciziei de impunere nr.X/2010, a fost suspendată, în temeiul art.209 și art.214 Cod procedură fiscală, având în vedere că procedura reglementată de O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală are caracter special, condițiile exercitării dreptului de a contesta actul administrativ-fiscale sunt reglementate prin norme imperative, iar cererea la instanța de contencios administrativ fiscal se formulează împotriva deciziei de soluționare a contestației, decizie care încă nu a fost emisă, procedura administrative fiind suspendată, a fost respinsă cererea reclamantei de anulare a anulare a Raportului de inspecție fiscală nr.X/28.01.2010 și Deciziei de impunere nr.X/2010, de obligare la restituirea sumelor.

Cu privire la cererea de anulare a Dispoziției nr.X/28.01.2010 și Deciziei nr.X/05.03.2010, instanța de fond a susținut că pârâta a procedat în mod nelegal la soluționarea contestației formulată

împotriva Dispoziției de măsuri nr.X/28.01.2010, în condițiile în care nu a soluționat contestația formulată împotriva Raportului de inspecție fiscală nr.X/28.01.2010, Dispoziția de măsuri nr.X/28.01.2010 fiind emisă urmare constatărilor inspecției fiscale, prin care s-au stabilit sumele datorate de reclamantă, în mod evident soluționarea contestației formulată împotriva dispoziției fiind în strânsă legătură cu soluționarea contestației împotriva raportului de inspecție fiscală, măsurile fiind stabilite urmare celor constatate în cadrul inspecției fiscale.

Pentru aceste motive, curtea a fost admisă cererea formulată de reclamantă și anulată Decizia nr.X/05.03.2010 de soluționare a contestației formulată împotriva Dispoziției de măsuri nr.X/28.01.2010, urmând ca pârâta să soluționeze contestația împotriva acesteia odată cu soluționarea contestației împotriva Raportului de inspecție fiscală și Deciziei de impunere, suspendată în prezent în temeiul art. 209 și art. 214 Cod procedură fiscală.

Având în vedere admiterea cererii și anularea Deciziei nr.X/05.03.2010, în ceea ce privește cererea de anulare a Dispoziției nr.X/28.01.2010 a fost respinsă pentru motivele arătate anterior, instanța de contencios administrativ fiscal urmând a fi sesizată ulterior soluționării contestației administrativ fiscale, conform art. 218 Cod procedură fiscală.

Cu privire la cererea de anulare a Deciziei nr.155/26.05.2010 și de trimitere a dosarului pentru soluționarea contestației administrativ fiscale s-a arătat că Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a contestațiilor a reținut prin această decizie că organele de inspecție fiscală au înaintat Raportul de inspecție fiscală nr.X/28.01.2010, potrivit art.108 Cod procedură fiscală, prin adresa nr. X/10.02.2010, Gărzii Financiare X, pentru a fi înaintat Parchetului de pe lângă Judecătoria X, iar aspectele sesizate fac obiectul dosarului nr.X/P/2009, fiind efectuate acte premergătoare în vederea începerii urmăririi penale sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art.4, art.9 lit.b) și art.9 lit.f) din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, urmărindu-se legalitatea

tuturor relațiilor comerciale derulate cu furnizorii indicați în actul de control.

Curtea de apel a constatat că a fost depusă la instanță adresa nr.X/P/6.02.2012 emisă de Inspectoratul Județean de Poliție X – Serviciul de investigare a fraudelor, din care rezultă că în dosarul penal nr. X/P/2011 al Parchetului de pe lângă Tribunalul X s-a început urmărirea penală sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art.4, art.9 lit.b) și c) din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, față de X, administrator al S.C. X SRL.

Au fost invocate prevederile art.108 și 214 C.pr.fiscală și față de aceste prevederi legale s-a reținut că, în mod corect, organele de soluționare a contestației au apreciat că între stabilirea obligațiilor fiscale constatate prin raportul de inspecție fiscală, care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr.X/28.01.2010, și stabilirea caracterului infracțional al faptelor săvârșite, există o strânsă interdependență, faptul că se ridică problema realității operațiunilor economice desfășurate de societate, în condițiile în care s-a constatat că reclamanta a evidențiat în contabilitate achiziții de mărfuri de la furnizori care nu au depus la organele fiscale declarațiile fiscale, situații financiare, furnizori care nu funcționează la sediul social sau ai căror reprezentanți nu au putut fi contactați.

A fost menționată jurisprudența Curții Constituționale care, sesizată fiind cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor ce reglementează posibilitatea de suspendare a soluționării contestației administrativ fiscale, a reținut că aceasta este o situație de excepție, aceea în care organul care a efectuat activitatea de control fiscal sesizează organele de urmărire penală în urma depistării indiciilor asupra săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează a fi pronunțată în procedura administrativă și este firesc ca, în virtutea principiului "penalul ține în loc civilul", procedura administrativă privind soluționarea contestației formulate împotriva actelor administrative fiscale să fie suspendată (Decizia 1.237 din 18 noiembrie 2008).

### **3. Cererea de recurs**

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs pârâta D.G.F.P. X și reclamanta S.C. X SRL.

I. În recursul declarat de pârâta D.G.F.P. X a fost criticată soluția instanței de fond pentru că a reținut că D.G.F.P. X ar fi procedat în mod nelegal la soluționarea contestației formulate împotriva Dispoziției de măsuri, în condițiile în care nu fusese soluționată pe fond contestația promovată împotriva raportului de inspecție fiscală și a deciziei de impunere.

S-a considerat că instanța a ignorat faptul că, potrivit dispozițiilor Codului de procedură fiscală, contestația împotriva dispoziției privind măsurile stabilite în Decizia nr.X/28.01.2010 întocmită de D.G.F.P. X – Activitatea de Inspecție Fiscală trebuie să fie soluționată de organul emitent al actului administrativ, în timp ce contestația împotriva deciziei de impunere a fost înaintată Direcției Generale de Soluționare a Contestațiilor din cadrul A.N.A.F.

Dispoziția privind măsurile stabilite de organele fiscale a fost emisă în vederea corectării sumelor pentru că existau neconcordanțe pentru semestrele I și II 2008 și are o existență de sine stătătoare, iar soluționarea contestației împotriva acesteia nu este condiționată de soluționarea concomitentă a contestației promovate împotriva deciziei de impunere, mai ales că, așa cum s-a arătat, competența de soluționare a contestațiilor aparține unor organe diferite.

S-a solicitat admiterea recursului, modificarea în parte a sentinței atacate, cu consecința menținerii Dispoziției de măsuri nr.X/28.01.2010 și a Deciziei nr.X/28.03.2010, ca legale și temeinice.

II. În recursul declarat de reclamanta S.C. X SRL s-a solicitat admiterea recursului, modificarea hotărârii recurate și, pe cale de consecință, în principal, anularea în totalitate a Dispoziției nr.X/28.01.2010, a Raportului de inspecție fiscală nr.X/28.01.2010 și a Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.X/28.01.2010, cât și împotriva Deciziei nr.X/28.03.2010, ca nelegale, iar în subsidiar, anularea Deciziei nr.155/26.05.2010 ca fiind vădit netemeinică și nelegală și pe cale de consecință, întrucât nu s-a pronunțat pe fondul contestației administrative, obligarea A.N.A.F. de a soluționa pe fond contestația

administrativă și obligarea intimatelor la plata cheltuielilor de judecată.

S-a apreciat că sentința pronunțată de Curtea de Apel X este nelegală și netemeinică, fiind pronunțată cu încălcarea și aplicarea greșită a legii, dar este și sumar motivată, ceea ce echivalează cu nemotivarea și nici nu a coroborat toate probele depuse la dosar, fiind incidente dispozițiile art.304 pct.7, 8 și 9 Cod procedura civilă.

Recurenta a arătat că Decizia nr.155/2010, prin care s-a dispus suspendarea contestației administrative este neîntemeiată și nelegală, iar organul fiscal, deși a suspendat contestația, a continuat să execute societatea și o va face și în continuare pentru că dosarele penale durează un timp îndelungat.

Indiferent de soluția ce se va da pe fondul contestației administrative, s-a apreciat că este inadmisibilă îngrădirea dreptului recurente de a avea acces la o instanță, la un tribunal, mai ales că în dosarul penal nu s-a început urmărirea penală nici în ceea ce o privește pe aceasta ca persoană juridică și nici împotriva vreunui dintre administratorii/ asociații acesteia.

Nu există nici un impediment pentru soluționarea contestației administrative în condițiile în care, consideră recurenta, în eventualitatea unor aspecte penale ce vor putea apărea în cazul unui proces-penal va fi soluționată inclusiv latura civilă în ceea ce privește presupusul prejudiciu, iar prin nesoluționarea contestației la finalul unui dosar penal contravine prevederilor art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, care se referă la un „termen rezonabil”, ce constituie o componentă a dreptului la un proces echitabil.

Curtea de la Strasbourg, în jurisprudența sa, a stabilit că pentru termenul rezonabil sau nerezonabil se are în vedere și durata procedurii administrativ prealabile.

În motivele de recurs s-a invocat faptul că măsurile dispuse prin Decizia de impunere nr.X/28.01.2010 sunt netemeinice și nelegale, iar inspectorii fiscali nu au indicat o motivare legală pentru stabilirea obligațiilor de plată în sumă de X lei.



S-a procedat la o prezentare a situației reale a relațiilor comerciale derulate cu S.C. X SRL, S.C. X SRL și S.C. X SRL.

#### **4. Soluția instanței de recurs**

După examinarea motivelor de recurs, a dispozițiilor legale incidente în cauză, Înalta Curte va admite recursul declarat de D.G.F.P. X și va respinge recursul reclamantei S.C. X SRL.

I. *Recursul declarat de D.G.F.P. X va fi admis pentru următoarele considerente:*

Instanța de fond a anulat Decizia nr.X/28.03.2010 emisă de D.G.F.P. X – Activitatea de Inspecție Fiscală, prin care a fost respinsă contestația reclamantei-recurente împotriva Dispoziției de măsuri nr.X/28.01.2010 pentru că nu a soluționat contestația împotriva Raportului de inspecție fiscală nr.X/28.01.2010 și a Deciziei de impunere nr.X/28.01.2010, iar contestația împotriva Dispoziției de măsuri nr.X/2011 să fie rezolvată după soluționarea contestației împotriva Deciziei de impunere nr.X/2011, iar instanța de fond nu a analizat și cererea de anulare a Dispoziției de măsuri nr.X/2011.

Prin Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr.X/28.01.2010 emisă de D.G.F.P. X – Activitatea de Inspecție Fiscală, în temeiul art.105 alin.9 din O.U.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, au fost dispuse o serie de măsuri și termene pentru realizarea lor, respectiv depunerea declarației informative aferente semestrului I și II 2008 pentru corectarea unor neconcordanțe privind TVA înscris mai mic decât partenerul, pentru că nu au fost corectate aceste neconcordanțe în semestrul I 2009.

S-a precizat că neîndeplinirea acestor măsuri duce la sancționarea contravențională, potrivit art.219 Cod procedura fiscală.

Prin Decizia nr.X/28.03.2010 emisă de D.G.F.P. X a fost respinsă contestația împotriva Dispoziției nr.X/28.01.2010, ca neîntemeiată și nemotivată.

Așa cum se poate observa, dispoziția de măsuri este un act administrativ fiscal prin care au fost stabilite măsuri concrete legate de neconcordanțele descoperite în evidența fiscală, dar acestea nu au legătură cu obligațiile fiscale suplimentare stabilite prin Decizia de

impunere nr.X/28.01.2010, ca urmare a Raportului de inspecție fiscală nr.X/28.01.2010.

Prin urmare, soluția instanței de fond care a anulat Decizia nr.X/2010 a D.G.F.P. X, prin care s-a respins contestația împotriva Dispoziției de măsuri nr.X/2010, pentru că aceasta să fie soluționată după contestația împotriva Deciziei de impunere nr.X/2010, este greșită, mai ales că aceste contestații sunt soluționate de organe diferite, D.G.F.P. X având competența de a soluționa contestația împotriva Dispoziției de măsuri nr.X/2010, iar A.N.A.F. având competența de a soluționa contestația împotriva Deciziei de impunere nr.X/2010, contestație care a fost suspendată în procedura administrativă.

Pentru că soluționarea contestației împotriva Dispoziției de măsuri nr.X/2010 nu este condiționată de soluționarea contestației împotriva Deciziei de impunere nr.X/2010, nu se impunea anularea Deciziei nr.X/28.03.2010 emisă de D.G.F.P. X, astfel că va fi admis recursul D.G.F.P. X, va fi modificată, în parte, sentința atacată și respinsă cererea de anulare a Deciziei nr.X/28.09.2010 ca neîntemeiată, corelativ fiind respinsă și cererea de obligare a D.G.F.P. X la plata cheltuielilor de judecată.

*II. Recursul declarat de reclamanta S.C. X SRL va fi respins pentru următoarele considerente:*

În motivele de recurs a fost criticată soluția de respingere a cererii și s-a solicitat, în principal, anularea Dispoziției de măsuri nr.X/28.01.2010, a Raportului de inspecție fiscală nr.X/28.01.2010, a Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale nr.X/28.01.2010 și a Deciziei nr.X/28.03.2010, ca nelegale.

În legătură cu această solicitare, mai întâi, se poate observa că recurenta a solicitat și anularea Deciziei nr.X/28.03.2010, dar acest act a fost anulat de instanța de fond iar pentru acesta nu există interes de a solicita anularea din nou.

S-a solicitat, după admiterea recursului, anularea Dispoziției nr.X/28.01.2010, a deciziei de impunere nr.X/28.01.2010 și a raportului de inspecție fiscală nr.X/28.01.2010, dar în cadrul motivelor de recurs

nu au fost indicate motivele pentru care se impune anularea acestor acte.

Însă, chiar dacă s-ar aprecia că în cadrul motivelor de recurs s-ar fi indicat motivele pentru care se apreciază că se impune anularea actelor fiscale emise de autoritățile fiscale, respectiv decizia de impunere sau raportul de inspecție fiscală, în condițiile în care contestația administrativă împotriva acestor acte a fost suspendată până la finalizarea cercetărilor penale, instanța nu se poate pronunța asupra legalității deciziei de impunere.

Potrivit art.205 alin.1 Cod procedura fiscală: „Împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit legii. Contestația este o cale administrativă de atac și nu înlătură dreptul la acțiune al celui care se consideră lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia, în condițiile legii”, iar conform art.218 alin.2 Cod procedura fiscală deciziile emise în soluționarea contestațiilor pot fi atacate de către contestator în condițiile legii la instanța de contencios administrativ competentă.

Prin urmare, obiectul controlului judiciar îl constituie decizia privind soluționarea contestației, alături de actele fiscale privind stabilirea și modificarea obligațiilor fiscale, dar nu poate fi cenzurată legalitatea și temeinicia actelor fiscale prin care s-au stabilit obligații fiscale suplimentare în lipsa deciziei emise în soluționarea contestației administrative formulată împotriva acestora.

Procedura de contestare reglementată în Codul de procedură fiscală este una administrativă prealabilă obligatorie, iar parcurgerea ei reprezintă o condiție de admisibilitate a acțiunii în fața instanței de contencios administrativ, astfel că o cerere de anulare a deciziei de impunere nu poate fi admisă în lipsa deciziei prin care să fie soluționată contestația administrativă.

Instituirea caracterului obligatoriu al procedurii administrative a fost reafirmat constant în jurisprudența Curții Constituționale referitoare la constituționalitatea art.205 Cod procedura fiscală (Deciziile nr.687/2009 și nr.1224/2011).

În legătură cu solicitarea subsidiară, aceea de anulare a Deciziei nr.155/ 26.05.2010 emisă de A.N.A.F. prin care s-a dispus suspendarea contestației administrative, susținerile recurente sunt nefondate.

Potrivit art.214 alin.1 lit.a) Cod procedura fiscală: „Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă.

Recurenta susține că, în mod greșit, a fost respinsă de către instanța de fond cererea de anulare a Deciziei nr.155/26.05.2010, întrucât este cunoscut că dosarele penale durează un timp îndelungat, însă această susținere nu confirmă nelegalitatea sentinței în sensul că a fost dată cu aplicarea greșită a legii.

În raport de prevederile art.214 alin.1 lit.a) Cod procedura fiscală, soluția instanței de fond a fost dată cu aplicarea acestor dispoziții în condițiile în care în dosarul penal nr.X/P/2011 al Parchetului de pe lângă Tribunalul X s-a început urmărirea penală sub aspectul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art.4 și art.9 lit.b) și c) din Legea nr.241/2005, față de X, administrator la S.C. X SRL.

În privința susținerilor recurente că prin soluția de suspendare a contenciosului administrativ i se încalcă dreptul de acces la o instanță și dreptul la un proces echitabil, pentru că nu este respectată durata rezonabilă a procesului, se constată că acestea sunt nefondate.

În legătură cu instituirea cazului de suspendare a procedurii de soluționare a contestației administrative reglementat de art.214 alin.1 lit.a) Cod procedura fiscală, chiar Curtea Constituțională a reținut că aceasta se referă la „o situație de excepție, aceea în care organul care a efectuat activitatea de control fiscal sesizează organele de urmărire penală în urma depistării indiciilor asupra săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează a fi pronunțată în procedura administrativă și este firesc ca, în virtutea principiului "penalul ține în loc civilul", procedura administrativă privind soluționarea contestației formulate împotriva

actelor administrative fiscale să fie suspendată – iar textul a fost declarat constituțional. Constituționalitatea sa a fost analizată de instanța de contencios constituțional chiar din perspectiva art.21 din Constituție, și dat fiind caracterul obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale, instanța de contencios administrativ nu ar putea considera că prin dispozițiile art.214 Cod procedura fiscală încalcă art.21 din Constituție.

În al doilea rând, litigiul prezent este unul în materie fiscală, iar potrivit jurisprudenței CEDO art.6 paragraf 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, ce se referă și la termenul rezonabil, nu este aplicabil „contestațiilor” ce țin exclusiv de domeniul dreptului public și în special procedurilor fiscale ca atare, deoarece nu au caracteristicile unor contestații cu caracter civil și că un contencios fiscal, în pofida efectelor patrimoniale pe care le are asupra situației contribuabililor, nu intră în domeniul drepturilor și obligațiilor de natură civilă ocrotite de Convenție (cauza Ferrazzini c.Italia), astfel că nu pot fi reținute criticile recurente referitoare la încălcarea acestui articol.

În raport de art.304 pct.7 Cod procedura civilă, recurenta a arătat că sentința instanței de fond ar fi numai motivată, dar aceste susțineri sunt nefondate.

Sentința criticată în prezenta cauză a fost motivată cu respectarea prevederilor art.261 Cod procedura civilă, fiind indicate motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței.

Incidența motivului de recurs prevăzut de art.304 pct.8 Cod procedura civilă nu poate fi reținută pentru că nu se poate susține că instanța de fond ar fi interpretat greșit actul juridic dedus judecății sau ar fi schimbat natura ori înțelesul acestuia.

De aceea, în baza art.312 Cod procedura civilă raportat la art.20 din Legea nr.554/2004, va fi admis recursul D.G.F.P. X, cu modificarea în parte a sentinței atacate și respingerea cererii de anulare a Deciziei nr.X/2010 emisă de pârâtă, ca neîntemeiată, precum și cererea de obligarea a D.G.F.P. X la cheltuielile de judecată.

Vor menține celelalte dispoziții ale sentinței și va fi respins recursul declarat de reclamanta S.C. X SRL, ca nefondat.

PENTRU ACESTE MOTIVE  
ÎN NUMELE LEGII  
DECIDE:

Admite recursul declarat de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice X împotriva Sentinței nr.X din 16 martie 2012 a Curții de Apel X – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Modifică în parte sentința atacată și respinge cererea de anulare a Deciziei nr.X/28.03.2010 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice X, ca neîntemeiată și cererea de obligare a Direcției Generale a Finanțelor Publice X la plata cheltuielilor de judecată.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței.

Respinge recursul declarat de reclamanta S.C. „X” SRL împotriva Sentinței nr.X din 16 martie 2012 a Curții de Apel X – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 10 aprilie 2014.

**JUDECATOR,**

X

**JUDECATOR,**

X

**JUDECATOR,**

X

**MAGISTRAT ASISTENT,**

X